

Marcel van Maele

DROEFFONTEIN

Daar zitten ze weer
de diepzeeduiker en de straaljagerpilot,
de valschermspringer in de Ossepoot.
Geroezemoes en verse lentegroentesoep.
Met aandacht geschonken een Rijnse roemer,
een Franse fluit. En hoe zij netjes afgestoft
hun opgeklopte taal verslijten
terwijl Gustaaf de papegaai geketend in zijn kooi
over de kassa waakt en rochelt
als een waterpijp.

Astrofysica van hoge gisting,
op alcohol dampen galopperen,
een vijsje los, een pluimpje op, een janboel
van katoen. En onder zijn laken zwart zingt Gustaaf
Mahlers dranklied over de smart van deze aarde.
De waard, een krater van een kater,
is geen cent meer waard en de waardin evenmin.
Geen commentaar, pak je poen en hou je smoel.
Voortaan is het met de geneugten gedaan,
een glas water kan volstaan.

(uit: *Een specht op mijn stamboom*, 1997)